

Sygn. akt II ZOW 64/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

Ławnik SN Wojciech Szczepka

Protokolant starszy inspektor sądowy Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Kielcach SSR Grzegorza Fura oraz obrońcy obwinionego adwokata T. G.

na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 10 stycznia 2023 r. po rozpoznaniu w sprawie obwinionego J. K. - sędziego Sądu Rejonowego w S., wniesionych na niekorzyść odwołań Ministra Sprawiedliwości i Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Kielcach od wyroku Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 1 kwietnia 2022 r., sygn. akt ASD 2/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Kielcach z 11 grudnia 2020 r., sygn. akt SD 4/20, sędzia Sądu Rejonowego w S. J.K. został obwiniony o to, że:

„w okresie od 26 lutego 2020 r. do 15 września 2020 r. w S. jako przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w S. i referent sprawy II K [...] przeciwko P. F., w sposób oczywisty i rażąco naruszył przepisy prawa, tj. § 308 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 roku Regulaminu urzędowania sądów powszechnych, art. 254 § 1 k.p.k. w ten sposób, że w sprawie II K [...] przeciwko P. F. nie stwierdził prawomocności wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I, II, III, IV i V mimo zaskarżenia przez obrońcę oskarżonego w warunkach z art. 460 k.p.k. wyłącznie orzeczenia o kosztach zawartego w punkcie VI wyroku oraz zaniechał rozpoznania wniosku oskarżonego dotyczącego zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych złożonego w dniu 25 maja 2020 r., w sytuacji gdy wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie w części dotyczącej orzeczenia o kosztach sądowych termin na jaki orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, po zaliczeniu na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy (punkt IV i V wyroku) w dacie wpływu pisma upłynął,

a w efekcie takich postąpień skazany w sprawie II K [...] P. F. mimo upływu terminu orzeczonego wobec niego środka karnego, po dacie 23 maja 2020 roku nie mógł uzyskać dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdów mechanicznych”,

tj. o popełnienia przewinienia służbowego w rozumieniu art. 107 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 z późn. zm. – dalej powoływana jako p.u.s.p.).

Orzeczeniem z 1 kwietnia 2022 r., sygn. akt ASD 2/21, Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie:

I. uniewinnił sędziego J. K. od popełnienia zarzuconego mu czynu polegającego na tym, że w okresie od 26 lutego 2020 r. do 15 września 2020 r. w S., jako przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w S. i referent sprawy II K [...] przeciwko P. F., w sposób oczywisty i rażąco naruszył przepisy prawa, tj. § 308 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych i w konsekwencji art. 63 § 4 k.k. w ten sposób, że w sprawie II K [...] przeciwko P. F. nie stwierdził prawomocności

wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I, II, III, IV i V mimo zaskarżenia przez obrońcę oskarżonego w warunkach z art. 460 k.p.k. wyłącznie orzeczenia o kosztach zawartego w punkcie VI wyroku oraz zaniechał rozpoznania wniosku oskarżonego dotyczącego zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych złożonego w dniu 25 maja 2020 r., w sytuacji gdy wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie w części dotyczącej orzeczenia o kosztach sądowych upłynął termin na jaki orzeczono środek kamy w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, po zaliczeniu na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy w trybie art. 63 § 4 k.k. w dacie wpływu pisma. W efekcie takich postępień skazany w sprawie II K [...] P. F. mimo upływu terminu orzeczonego wobec niego środka karnego, po dacie 23 maja 2020 r. nie mógł uzyskać dokumentu uprawniającego go do prowadzenia pojazdów mechanicznych tj. o popełnienie przewinienia służbowego w rozumieniu art. 107 § 1 pkt 1 p.u.s.p. (pkt I), obciążając kosztami postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa (pkt II).

Odwołania od powyższego rozstrzygnięcia wniósł Minister Sprawiedliwości i Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Kielcach, którzy zaskarżyli orzeczenie sądu meriti w całości na niekorzyść obwinionego,

W odwołaniu Ministra Sprawiedliwości podniesiono następujące zarzuty:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 128 p.u.s.p. przez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nie uwzględnienie podczas wyrokowania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przede wszystkim okoliczności związanych z czynnościami podjętymi przez P. F. w związku z wygaśnięciem środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, skutkami podjętej przez obwinionego decyzji procesowej dla biegu okresu próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności oraz pominięcia skutków w aspekcie szkody dla wymiaru sprawiedliwości;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na wadliwym przyjęciu, że obraza przepisu prawa - § 308 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych nie miała charakteru rażącego, zatem czyn nie zawierał wszystkich

znamion przewinienia służbowego z art. 107 § 1 pkt 1 p.u.s.p., co niesłusznie doprowadziło do wydania wyroku uniewinniającego, podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich negatywnych skutków dla oskarżonego w sprawie o sygn. akt II K [...] oraz dla szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości prowadzi do wniosku przeciwnego.

Formułując powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w Kielcach w wywiedzionym odwołaniu zarzucił natomiast:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 p.u.s.p. polegającą na bezzasadnym uznaniu, że zachowania obwinionego opisane w postawionym mu zarzucie nie miały charakteru rażącej obrazę przepisu prawa (w tym wypadku normy § 308 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin urzędowania sądów powszechnych), ani nie miały charakteru oczywistej i rażącej obrazę przepisu art. 63 § 4 k.k., co skutkowało uniewinnieniem obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości wskazuje, że zachowania obwinionego wyczerpywały znamiona tak oczywistej jak i rażącej obrazę wskazanych przepisów, albowiem wbrew przepisowi § 308 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości regulamin urzędowania sądów powszechnych nie stwierdził on prawomocności wyroku w części niezaskarżonej (a więc w zakresie punktów I-V) i mimo zaliczenia na poczet środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 1 roku okresu zatrzymania prawa jazdy w trybie art. 63 § 4 k.k. po uzyskaniu wiedzy od P. F., że okres zaliczenia w całości wyczerpał okres na jaki orzeczono wobec niego wzmiankowany środek karny, nie podjął żadnych czynności aby zwrócić mu dokument w postaci prawa jazdy, co skutkowało bezprawnym pozbawieniem P. F. dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 4 miesięcy bo co najmniej do dnia 15 września 2020 roku;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że treść zeznań P. F., z treści których wynika, że nie czuje się pokrzywdzony przez wymiar sprawiedliwości, nie występował z roszczeniami

wobec Skarbu Państwa, a zdarzenie puścić w niepamięć jest równoznaczna z brakiem w zachowaniu obwinionego znamienia „rażącej” obrazy przepisu, co skutkowo wydaniem wobec obwinionego wyroku uniewinniającego, podczas gdy stanowisko P. F. o treści jak wskazano powyżej winno mieć wyłączne znaczenie dla wymiaru kary dla obwinionego, a sam fakt rażącej obrazy przepisu winien być ustalony obiektywnie, z uwzględnieniem narażenia na szwank dobrego imienia wymiaru sprawiedliwości i godzenia w prawa stron postępowania.

Podnosząc powyższe zarzuty autor odwołania wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie obwinionego J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 p.u.s.p. w brzmieniu opisanym w zarzucie i wymierzenie obwinionemu za ten czyn kary upomnienia.

W odpowiedzi na powyższe odwołania obwiniony sędzia wniósł o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podnoszona przez skarżących argumentacja, formułowana na gruncie uprzednio obowiązującej ustawy p.u.s.p., nie mogła doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Analiza zachowania obwinionego prowadzi bowiem do wniosku, iż czyn zarzucany sędziemu J.K. w aktualnym stanie prawnym nie stanowi bowiem przewinienia dyscyplinarnego.

Na przedpolu właściwych rozważań merytorycznych wskazać należy, iż mocą art. 4 pkt 4 lit. b ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U., poz. 1259 - dalej powoływana jako „ustawa nowelizująca”) z dniem 15 lipca 2022 r. doszło do nowelizacji przepisów p.u.s.p. w zakresie odnoszącym się m.in. do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów poprzez wyraźne wskazanie, jakie okoliczności związane z orzekaniem nie stanowią przewinienia dyscyplinarnego. Wskutek wspomnianej modyfikacji do art. 107 § 1 p.u.s.p. dodano § 3, zgodnie z którym przyjęto, iż nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego:

1) okoliczność, że orzeczenie sądowe wydane z udziałem danego sędziego obarczone jest błędem w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa

krajowego lub prawa Unii Europejskiej lub w zakresie ustalenia stanu faktycznego lub oceny dowodów;

2) wystąpienie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o rozpatrzenie pytania prejudycjalnego, o którym mowa w art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., poz. 864, z późn. zm.);

3) badanie spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności w przypadku, o którym mowa w art. 42a § 3 lub art. 23a § 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1754 oraz z 2022 r. poz. 655 i 1259), lub art. 5a § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2021 r., poz. 137 oraz z 2022 r., poz. 1259), lub badanie spełniania wymogów niezależności lub niezawisłości w przypadku, o którym mowa w art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2021 r., poz. 1904 oraz z 2022 r., poz. 480 i 1259), lub badanie spełniania wymogów niezawisłości i bezstronności w przypadku, o którym mowa w art. 29 § 5 tej ustawy.

Zasadniczym celem ustawy nowelizującej było zniesienie zagrożenia odpowiedzialnością dyscyplinarną sędziów za czyny ściśle związane ze sprawowaniem pełnionego urzędu, które z istoty polegają przecież na wykładni i stosowaniu prawa. W toku działalności orzeczniczej mogą zdarzyć się zarówno błędne decyzje w zakresie oceny dowodów, czy też podczas ustalaniu stanu faktycznego, jak również nieprawidłowości w wykładni przepisów. Odmienne przyjęcie doprowadzałoby bowiem do sytuacji, w której sędzia byłby skrzepowany zagrożeniem odpowiedzialnością dyscyplinarną w razie popełnienia błędu, co niewątpliwie stanowiłoby głęboką ingerencję w sędziowską niezawisłość i swobodę orzekania, gwarantowaną w art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.). W orzecznictwie podkreśla się, iż „sędzia orzekający w sprawie nie może pozostawać w przeświadczeniu, że każde naruszenie przepisów prawa - nawet tych, które w swej dyspozycji mają przesłanki o charakterze ocennym - spowoduje jego odpowiedzialność dyscyplinarną. Takie rozumienie terminu "oczywista i rażąca obraza przepisów prawa" stanowiłoby bowiem w istocie ograniczenie zasady niezawisłości sędziowskiej” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r., SNO 6/07, LEX nr 471840). Wprawdzie za błędy związane ze sferą orzeczniczą sędzia może

odpowiadać dyscyplinarnie, ale tylko za „oczywiste, tj. kwalifikowane >>bezprawie sądowe<<, które można byłoby z góry zakwalifikować jako zamierzone umyślne, oczywiste i rażące pogwałcenie przepisów prawa, widoczne od razu dla każdego i bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potrzeby analizowania stanu faktycznego i prawnego, a ponadto pod warunkiem, że usunięcie kwalifikowanych wad orzeczenia nie było możliwe przez zastosowanie prawem przewidzianych procedur umożliwiających instancyjną kontrolę i zweryfikowanie błędnego orzeczenia sądowego” (zob. Wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 2008 r., SNO 45/08, LEX nr 470972).

W stanie prawnym obowiązującym w czasie popełnienia zarzucanego sędziemu czynu i wydania zaskarżonego orzeczenia poprzednio obowiązująca ustawa p.u.s.p. określała w art. 107 § 1 jedynie przesłanki pozytywne przewinień dyscyplinarnych, nie zawierając obowiązującego obecnie katalogu okoliczności, które ustawodawca uznał za wyłączające odpowiedzialność dyscyplinarną. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. - mającym zastosowanie w niniejszym postępowaniu na gruncie art. 128 p.u.s.p. - jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy (odpowiednio: obwinionego). Z powyższej regulacji wynika zatem konieczność porównania sytuacji prawnej obwinionego sędziego J. K. oraz rozważenie, czy względniejsza jest dla niego ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu.

Analiza sytuacji prawnej obwinionego przeprowadzona na gruncie poprzedniego stanu prawnego wskazuje, iż przepisy wówczas obowiązujące nie są względniejsze dla obwinionego, co prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie winny mieć stosowane przepisy ustawy w brzmieniu ustalonym ustawą z 9 czerwca 2022 r.

Dokonana na gruncie obowiązującej w dacie orzekania ustawy p.u.s.p. ocena prawna zachowania sędziego J. K. prowadzi natomiast do wniosku, iż zarzucany mu czyn nie stanowi deliktu dyscyplinarnego, gdyż w swej istocie sprowadza się do dopuszczenia się przez sędziego błędu w zakresie wykładni i stosowania przepisów prawa, a zatem zachowania o zniesionej bezprawności dyscyplinarnej.

Zarzucone obwinionemu niepodjęcie czynności w sprawie prowadzonej przeciwko P. F. pod sygn. akt II K [...], tj. niestwierdzenie prawomocności wyroku Sądu Rejonowego w S. z 31 stycznia 2020 r. w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I, II, III, IV i V oraz zaniechanie rozpoznania wniosku oskarżonego dotyczącego zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych z 25 maja 2020 r., niewątpliwie stanowią czynności wynikające z błędnej wykładni i stosowania przepisów prawa krajowego, o którym mowa w art. 107 § 3 pkt 1 p.u.s.p., za które to sędzia nie może odpowiadać dyscyplinarnie.

Analiza warstwy dowodowej w niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny wskazuje, iż niestwierdzenie prawomocności części wyroku wynikało z podjętej przez sędziego, pełniącego funkcję przewodniczącego wydziału, błędnej decyzji w postaci zarządzenia z dnia 2 marca 2020 r. o przyjęciu apelacji i nadaniu jej dalszego biegu. Powyższe stanowiło wynik omyłkowego zarejestrowania pisma obrońcy oskarżonego jako powyższy środek zaskarżenia (do czego przyczyniło się również nieprawidłowe określenie pisma procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika „apelacją od wyroku”, a nie – prawidłowo - zażaleniem). Podkreślenia wymaga przy tym, iż zaniechanie stwierdzenia prawomocności odnosi się do stanu bezczynności uprawnionego sędziego, co w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca, gdyż powyższa była wynikiem wydanego zarządzenia o nadaniu apelacji dalszego biegu. Zaznaczyć nadto należy, iż nie sposób przy tym przyjąć, iż sędzia dopuścił się oczywistego i rażącego naruszenia obowiązku wynikającego z § 308 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 2514) w sytuacji, gdy uprzednio wydał podjął czynność, która uniemożliwia stwierdzenia prawomocności orzeczenia.

W kontekście podnoszonej przez skarżących argumentacji podkreślenia wymaga również, iż błędne rozstrzygnięcia sądowe, co do zasady, powinny być usuwane lub korygowane w przewidzianej ustawowo procedurze z wykorzystaniem zwyczajnych (a wyjątkowo również nadzwyczajnych) środków zaskarżenia. Na gruncie niniejszego postępowania ocena środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę oskarżonego jako „apelacji” była dokonywana ponownie na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. przed Sądem Okręgowym w Kielcach, na którym

spoczywał obowiązek dokonania z urzędu oceny prawidłowości przyjęcia tego środka, czyli dokonania jego ponownej kontroli. Zarówno sąd odwoławczy, jak i obrońca oskarżonego nie zakwestionowali jednakże decyzji o przyjęciu środka odwoławczego jako apelacji. Prawidłowa kontrola odwoławcza winna natomiast doprowadzić do stwierdzenia przez Sąd Okręgowy w Kielcach istnienia wad usuwalnych i zwrócenia akt do sądu pierwszoinstancyjnego celem usunięcia stwierdzonych braków. Przebieg postępowania międzyinstancyjnego w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II K [...] wskazuje, iż obwiniony nie miał podstaw, aby dokonywać zwrotu prawa jazdy dokumentu uprawniającego oskarżonego do prowadzenia pojazdów, gdyż akta sprawy z przyjętą apelacją znajdowały się w Sądzie Okręgowym w Kielcach. Przeprowadzona analiza akt powyższej sprawy w żaden też sposób nie pozwala na przyjęcie, iż obwiniony swoim zachowaniem dopuścił się obrazy art. 63 § 4 k.k., na co jednoznacznie wskazuje treść wyroku Sądu Rejonowego w S. z 31 stycznia 2020 r.

Poczynić należy w tym miejscu marginalna uwagę dotyczącą przyjętej konstrukcji zarzucanego sędziemu czynu ze względu na przyjęte jego ramy czasowe. Wskazać bowiem należy, iż w okresie od 26 lutego 2020 r. do 23 maja 2020 r. stwierdzenie prawomocności wyroku w żądanym przez oskarżonego okresie nie skutkowałoby jakimikolwiek negatywnymi skutkami dla oskarżonego, gdyż zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został orzeczony na rok, tj. do 23 maja 2019 r. do 23 maja 2020 r. Mając na uwadze okres zatrzymania prawa jazdy, który obwiniony sędzia niewątpliwie uwzględnił w treści wydanego rozstrzygnięcia, stwierdzenie prawomocności orzeczenia w tym zakresie pozostawało bez jakiegokolwiek znaczenia dla oskarżonego.

Będące przedmiotem oceny zachowanie sędziego - stanowiące rezultat błędu orzeczniczego - prowadzi zatem do wniosku, iż powyższe wypełnia normę wynikającą z art. 107 § 3 pkt 1 p.u.s.p., stanowiącą ujemną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., uniemożliwiającą co do zasady dalszy tok procesu. Powyższa nie może jednak skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania, gdyż w rozpoznawanej sprawie wszczęty został przewód sądowy na rozprawie głównej i nastąpiło pełne wyjaśnienie przedmiotu procesu. W zaistniałym w niniejszej sprawie układzie procesowym

zaawansowany stan postępowania pozwala zatem na wydanie wyroku uniewinniającego, który ma pierwszeństwo przed decyzją o umorzeniu (zob. M. Kurowski [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, LEX/el. 2022, art. 17; oraz powołane tam orzecznictwo), mając jednocześnie większą wartość społeczną (zob. M. Cieślak, *Polska procedura karna*, wyd. III, Warszawa 1984, str. 452, jak również S. Waltoś, *Proces Karny*, wyd. III, Warszawa 1996, str. 418).

Zgodnie natomiast z art. 436 k.p.k. Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie wywiedzionych odwołań tylko powyższej kwestii jako podlegającej uwzględnienia z urzędu, gdyż rozpoznanie w tym zakresie stanowiło wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia, a rozpoznanie podnoszonych w odwołaniach zarzutów jawi się jako bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.